

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Lukášem Míšou, advokátem se sídlem Martínkova 854/5, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2015, č.j.: MPSV-UM/3783/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/388/2015/4S-VYK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9.6.2015, č.j. MPSV-UM/3783/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/388/2015/4S-VYK **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce Mgr. Lukáše Míši, advokáta se sídlem Martínkova 854/5, 602 00 Brno se určuje částkou 4719,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9.6.2015, č.j.: MPSV-UM/3783/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/388/2015/4S-VYK bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Třebíč (dále též „úřad práce“) ze dne 19.3.2015, č.j. 15891/2015/TRE, kterým nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového výdaje žalobci s odůvodněním, že ho nelze považovat za osobu

v hmotné nouzi, neboť neuvedl konkrétní adresu a místo jeho skutečného pobytu a úřad práce nemohl ověřit jeho celkové sociální a majetkové poměry, uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 25. 8. 2015 blanketní žalobu s tím, že je krácen na svých právech a zároveň požádal o ustanovení zástupce pro řízení. Dne 11. 9. 2015 doplnil blanketní podání s tím, že bytovou otázku nemá vyřešenou, dříve přebýval v dřevěné chatrči bez elektrické energie vody a WC, což se odrazilo na zhoršení zdravotního stavu s trvalými následky. Měsíční výdaje na domácnost, tj. výši nájemného poplatku za užívání bytu nebyl schopen vyčíslit, neboť bydlí různě (v poskytnutém vozidle, zřídka u známých i přátel). Nemá žádné smlouvy o stavebním spoření, pojištění, připojištění a jiné pravidelné platby. Náklady na jídlo a ošacení nebyl schopen vyčíslit, neboť mu pomáhají různé osoby. Jeho zdravotní stav je neuspokojivý, trpí těžkou poruchou statiky a dynamiky páteře s omezenou hybností páteře a tělesného aparátu, s totálním selháním imunitního systému a s poruchou zažívacího traktu. Je rozvedený, žije sám, nedisponuje žádným bankovním účtem, několik let je veden jako uchazeč o zaměstnání. Bez stálého bydlení je téměř více jak sedm let. Byl poživitelem dávky – příspěvku na živobytí, který mu byl od července roku 2013 odejmut, je zcela bez finančních prostředků. Ve spise se dále nachází podání žalobce ze dne 29.9.2015, v němž podrobněji rozvedl svoji neutěšenou rodinnou situaci, bytovou otázku i zdravotní stav.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 30.11.2015, č.j. 22A 52/2015-28 byla žalobci ustanovena pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu Mgr. Vlasta Svobodová, advokátka se sídlem Karlovo náměstí 15/9, 674 01 Třebíč.

Usnesením tohoto soudu ze dne 16.2.2016, č.j. 22A 52/2015-40 byla žaloba odmítnuta (výrok I.) a ustanovená advokátka byla zproštěna povinnosti zastupovat žalobce v předmětném řízení (výrok II.). Dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.). Na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8.6.2016, č.j. 2 Ads 6/2016-78 bylo usnesení zdejšího soudu ze dne 16.2.2016, č.j. 22A 52/2015-40 zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve zbytku byla kasační stížnost zamítnuta. Ustanovenému zástupci Mgr. Lukáši Míšovi byla určena odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1573,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil dvě podání žalobce sice ze dne 8.9.2015 (doručeny soudu dne 11.9.2015) a ze dne 29.9.2015 (podáno dne 10.9.2015, založeno ve spise ačkoliv je zřejmo, že žalobce jej adresoval ke sp. zn. 33A 45/2015), která jsou v podstatě podobného obsahu a posoudil, zda alespoň v základních rysech neobsahují žalobní body a doznal ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 8.6.2016, č.j. 2 Ads 6/2016-78, že byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že z učiněných podání žalobce jsou seznatelné skutkové děje a okolnosti o něž žalobce opíral žalobní námitky a které považoval za relevantní k jím tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí, tudíž, že se jedná o včasné doplnění žaloby.

Právní zástupce žalobce následně v podání ze dne 11.8.2016 označeném „doplnění žaloby“ zdůraznil, že žalobce popsal pravdivě okolnosti ohledně místa jeho aktuálního skutečného pobytu ve vyjádření ze dne 19.1.2015, které se však ve spise nenachází. Není tedy pravdou, že by záměrně místo svého skutečného pobytu nesdělil. Žalovaný však tuto skutečnost přešel bez jakéhokoli posouzení a zatížil tak své rozhodnutí právní vadou mající vliv na zákonnost. Zcela schází rovněž podklad pro závěr žalovaného o telefonickém či jiném podání 4 žádostí o mimořádnou okamžitou pomoc a není ani zřejmé, v jakém řízení byla vydána výzva ze dne 10.12.2014 a jak bylo toto řízení vůbec zahájeno. Úřad práce vydal rozhodnutí, aniž by se snažil k dané věci přistoupit jakkoli individualizovaně a zohlednit specifika dané věci. Pokud správní orgán chtěl vyhovět žalobcově žádosti a považoval jej za osobu bez přístřeší, u níž by nevyžadoval splnění podmínky sdělení přesného pobytu, měl učinit místní šetření dle skutečností popsaných žalobcem, případně se s ním snažit spojit tak, aby zjistil místo pobytu žalobce v danou chvíli. Úřad práce však namísto toho na ověření místa pobytu žalobce zcela rezignoval a vydal zamítavé rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobce místo svého skutečného pobytu již od r. 2013 záměrně nesděluje. Takový postup je však nezákonný, jelikož nemá oporu ve spisu a dále je založena v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V závěru svého rozhodnutí žalovaný vysvětlil, proč žalobce nevyrozuměl o právu seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Pominula ale tvrzení jmenovaného, že bez právní pomoci není schopen porozumět rozhodnutí úřadu práce a o věci rozhodovat, aniž by odvolání obsahovalo konkrétní věcný odvolací bod, pouze na základě blanketního odvolání. Žalovaný měl však v tomto případě žalobce vyrozumět před vydáním rozhodnutí, že hodlá bez dalšího rozhodnout, aby byl jeho postup pro žalobce srozumitelný a předvídatelný, tedy aby žalobce věděl, že má poslední možnost doplnit své odvolání o věcné vyjádření. Navrhl proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného i úřadu práce bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 19.9.2016 popsal genezi vývoje postupu správního orgánu, kdy řízení žalobce bylo zahájeno na základě jeho žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc – nezbytný jednorázový výdaj cestovné, podanou dne 29.12.2014. Žalovaný uvedl, vycházejí ze spisové dokumentace, že dne 28.11.2014 sdělil žalobce telefonicky správnímu orgánu, že podává 4 žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc, a to žádost o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení sociálním vyloučením, z důvodu újmy na zdraví, dále pak mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu jednorázového výdaje k uhrazení cestovného k nařízeným soudním jednáním, popřípadě cestovného k návštěvě soudů, za účelem nahlížení do spisu a o úhradu poštovného a nákladů na tisk a kopírování a mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu poplatku za svoz komunálního odpadu za r. 2013 a 2014. Výzvou ze dne 10.12.2014 byl vyzván, aby všechny avizované žádosti včetně žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu jednorázového výdaje (doručeno dne 3.12.2014) podal na tiskopisu předepsaném Ministerstvem práce a sociálních věcí a pro vyhodnocení nároku na dávku doložil údaje o jeho celkových majetkových a sociálních poměrech, včetně informace o jeho současném bydlišti. Byl poučen, že tyto skutečnosti je povinen doložit do 8 dnů ode dne oznámení výzvy, tj. do dne 30.12.2014. Žádost o dávku podal na tiskopisu MPSV dne 29.12.2014. Žádal o nezbytný jednorázový výdaj – cestovné. Uvedl, že je trvale hlášen na adrese, doručovací adresu má na adrese jako skutečný pobyt uvedl „různě jinde i dle nájemní smlouvy“. Odvolací orgán po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že úřad práce postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť

žalobce nesplnil povinnost žadatele o dávku dle § 49 odst. 1 písm. a/ zákona o pomoci v hmotné nouzi, nesdělil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu, nesdělil konkrétní místo a adresu skutečného pobytu a úřad práce tak nemohl posoudit jeho sociální a majetkové poměry. K žádosti byl v dostatečně přiměřené lhůtě vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta dostatečná lhůta k nahlédnutí do spisu, této možnosti však nevyužil. Žalovaný byl toho názoru, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející bylo vydáno v souladu s právními předpisy, navrhl proto zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o mimořádnou okamžitou pomoc podanou dne 29.12.2014 (typ: nezbytný jednorázový výdaj – cestovné), příloha žalobce k žádosti ze dne 29.12.2014, vyrozumění účastníka správního řízení ze dne 29.1.2015 s tím, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti, a to ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne oznámení tohoto vyrozumění (doručeno žalobci dne 16.2.2015), rozhodnutí úřadu práce ze dne 19.3.2015, č.j. 15891/2015/TRE, jímž nebyla uvedená dávka jmenovanému přiznána, odvolání žalobce ze dne 14.4.2015 (doručeno úřadu práce dne 15.4.2015) a rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2015 č.j. MPSV-UM/3783/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/388/2015/4S-VYK, které je předmětem soudního přezkumu.

Soudní jednání ve věci se konalo dne 3.8.2017. Žalobce se k jednání nedostavil, jeho neúčast byla řádně omluvena přítomným právním zástupcem. Žalovaný neúčast při jednání omluvil písemně dne 2.8.2017, nenavrhl odročení jednání. Z vyjádření právního zástupce žalobce vyplynulo, že správní orgány nedostatečným způsobem zohlednily skutkové okolnosti uváděné žalobcem. Argumenty, o něž opíral zástupce žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí byly shodné s argumenty uvedenými v doplnění žaloby ze dne 11.8.2016. Uvedl, že z předkládací zprávy úřadu práce založené ve správním spise vyplynulo, že pouze z důvodu hospodárnosti žalobci výzvu před podáním předmětné žádosti neodeslali. Správní orgán nereflektoval na žalobcovy stížnosti v této věci a pouze paušálně odkázal na probíhající řízení. Vzhledem k nedostatečně vedenému správnímu spisu, z něhož nelze ověřit skutkový stav věci i dalším námitkám vadných právních závěrů, které jsou rozvedeny v doplnění žaloby ze dne 11.8.2016 trval na zrušení napadeného rozhodnutí, taktéž i rozhodnutí správního orgánu I.stupně. Na výslechu žalobce netrval.

Právní posouzení

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Soud při svém rozhodování vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Přednostně se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy

nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“* Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.r.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak

nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Důvod, pro který krajský soud v předmětné věci zrušil napadené rozhodnutí, je dán nezákonným postupem správního orgánu, jímž argumentoval i žalobce.

Podle § 69 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů řízení o přiznání dávky se zahajuje na základě písemné žádosti osoby, není-li dále stanoveno jinak (§70), podané příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi na tiskopisu předepsaném ministerstvem.

Správní řízení je možné zahájit na žádost nebo z moci úřední. Ze zvláštních zákonů vyplývá, zda zahájení řízení je v rukou účastníka řízení, vychází-li se tedy ze zásady dispoziční, nebo zda je zahajuje správní orgán na základě zásady oficiality. V případě § 69 se

jedná pouze o řízení zahajované na žádost, tedy řízení o žádosti. Žádost vyjadřuje aktivní přístup účastníka k řízení. Pro zahájení řízení o žádosti je rozhodující časový okamžik, kdy byla **žádost doručena** orgánu, který je věcně a místně příslušný. V daném případě žádost o mimořádnou okamžitou pomoc sepsanou dne 22. 12. 2014 podal žalobce dne 29. 12. 2014. Žádost o zahájení řízení je nutné považovat za podání ve smyslu § 37 správního řádu. V případě žalobce uvedená žádost podaná na předepsaném tiskopisu obsahuje vyplněné údaje o jeho stavu (rozvedený), uvedení trvalého pobytu na adrese, doručovací adresu na adrese

Z § 45 odst. 2 správního řádu vyplývá, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64). Výzva k odstranění vad tedy může být správním orgánem podána teprve poté, co mu byla doručena předmětná žádost. V nyní projednávané věci však na rozdíl od dalších žádostí žalobce o dávku hmotné nouze ve správním spise **absentuje podklad pro závěr žalovaného uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice podklad o výzvě k doložení skutečného bydliště, doklad o telefonickém či jiném podání ze dne 28.11.2014 a není ani zřejmé, v jakém řízení byla vydána výzva z 10. 12. 2014 a jak bylo toto řízení vůbec zahájeno. Rovněž ve spise se rozhodnutí nenachází ani vyjádření žalobce ze dne 19. 1. 2015, v němž žádal o provedení místního šetření tak, jak blíže rozvedeno v odůvodnění napadeného.** Za tohoto stavu pak odůvodnění napadeného rozhodnutí není odrazem skutkového stavu věci a nemá oporu v listinných podkladech evidovaných ve správním spise. Úřad práce tak vydal rozhodnutí, aniž by se snažil k dané věci přistoupit jakkoliv individualizovaně a zohlednit specifika dané věci. Za tohoto stavu je tedy jeho rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Připouští-li soud nestandardní způsob jednání žalobce i v řadě jiných případů, neospravedlňuje tím správní orgán z porušování procesních pravidel zakotvených ve správním řádu ve shora naznačeném směru. Je třeba připustit, že žalobce popsal pravdivě okolnosti ohledně místa jeho aktuálního skutečného pobytu, což vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně z žalobcova písemného vyjádření ze dne 19. 1. 2015, ačkoliv ve správním spise se nenachází. Nechtěl-li úřad práce žalobcovy žádosti vyhovět bez dalšího a považoval žalobce za osobu bez přístřeší, u nějž by nevyžadoval splnění podmínky sdělení přesného pobytu, měl učinit místní šetření dle skutečností popsaných žalobcem, případně se s ním snažit spojit tak, aby zjistil místo pobytu žalobce v danou chvíli. Úřad práce však na tento postup rezignoval, výsledkem bylo vydání zamítavého rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobce místo svého skutečného pobytu již od roku 2013 záměrně nesděluje. Z uvedeného vyplývá, že správní postup je nezákonný, jelikož nemá oporu ve spise a je založen na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Rovněž ze spisu nevyplývá, že by žalobce byl poučen o tom, že adresa místa skutečného pobytu je rozhodující skutečností pro stanovení nároku na dávku a její výši. Jestliže správní orgán připouští, že žalobce dne 19. 1. 2015 svou žádost doplnil a uvedl místo svého pobytu, a to dle skutečnosti, splnil tak svou povinnost podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o hmotné nouzi, což však žalovaný přešel bez jakéhokoliv posouzení. Tímto žalovaný zatížil své rozhodnutí právní vadou mající vliv na zákonnost.

Rovněž správní orgán nechal bez povšimnutí, že žalobce v odvolání uvedl, že bez právní pomoci není schopen porozumět rozhodnutí úřadu práce, přesto žalovaný ve věci rozhodoval, aniž by odvolání obsahovalo konkrétní věcný odvolací bod.

Na základě výše uvedeného soud shledal vážné pochybení v procesním postupu správního orgánu I. stupně, které nebylo zhojeno ani rozhodnutím žalovaného, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 správního řádu). V dalším řízení žalovaný bude postupovat v souladu s vytýkanými vadami, které odstraní tak, aby procesní režim dle platného právního předpisu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 69 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů) byl řádně aplikován (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.

Žalobci byl v řízení soudního přezkumu ustanoven advokátem Mgr. Lukáš Míša se sídlem Martínkova 854/5, 602 00 Brno, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s.ř.s.). Soud proto určil odměnu jmenovanému advokátovi, a to za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, písemné doplnění žaloby ze dne 11.8.2016, účast u jednání u Krajského soudu v Brně dne 3.8.2017 (po 1000,- Kč, tj. 3000,- Kč) dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b/, d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů a paušální částku hotových výdajů 3x300,- Kč, tj. 900,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem DPH zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zák. č. 235/2004 Sb. o daně z přidané hodnoty, částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 citovaného zákona činí 819,- Kč. Celková částka 4719,- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová